

Donderdag 10 juli 2014.

Ik rij naar het cybercafé. De e-mails komen zeer traag binnen. Er is een antwoord van Yves en van AzV met een telefoonnummer van Steritec (producent autoclaaf). AzV laat weten dat ze Steritec ervan verwittigd hebben dat er iemand zal bellen vanuit Congo.

Voor de middag slaag ik er niet in om Steritec te bereiken, er is weer een 'faux réseau'. Rond 15 u. heb ik wel verbinding. De lijn is zéér slecht. Eerst krijg ik de receptioniste aan de lijn die me doorverbindt naar een technicus. Het duurt zo ontiegelijk lang eer ik die aan de lijn krijg dat ik de verbinding verbreek en opnieuw probeer. Na vier nieuwe pogingen en enkel pogingen van Steritec om mij te bereiken, krijg ik weer verbinding en is de technicus wat vlugger aan de lijn. Die verbinding is echter zo slecht dat ons gesprek in stukken en brokken verloopt. Hij hoort een beetje van wat ik vraag, ik een beetje van wat hij zegt met tussendoor geen klank: zeer moeilijk. Wat ik van zijn uitleg begrijp, komt niet overeen met wat ik op het schermje van de autoclaaf zie. Dit heeft me dus niet geholpen. Ik zal vanavond nog eens naar het cybercafé rijden.

We verhuizen alles uit ons depot in de pediatrische afdeling naar het nieuwe onderkomen in het administratieve gebouw van het ziekenhuis. Die ruimte is merkkelijk kleiner wat alles ordentelijk schikken bemoeilijkt.

Daarna, om de tijd te overbruggen, zoek ik met enkele kinderen wat sprokkelhout bijeen om een vuurtje te stoken. In de gloeiende assen wil ik dan het oventje bakken dat ik vorig jaar met klei uit Kiomi gemaakt heb. Die techniek heb ik lang geleden meer dan eens toegepast, in de Chiro bijvoorbeeld, maar deze keer lukt het niet. De klei explodeert. Reden? Voldoet de kwaliteit van de klei niet? Is ze na een jaar drogen toch nog te

vochtig? Heb ik te vlug hoge temperaturen bereikt? 't Is te herdoen, later eens.

Na zonsondergang, onderweg naar het cybercafé passeren we het huis van de gisteren overleden vrouw. Een grote menigte rouwenden zingt en danst op ritmes van lokale muziek en tamtamgeroffel. Aangrijpend!

In mijn e-mail naar Steritec stel ik voor om kort vóór een volgende missie een grondige update te krijgen van de sterilisatieprocedures van de autoclaaf zodat alles nog fris in het geheugen zit als we hier aan het werk moeten.

Dit was mijn laatste dag in Katako-Kombe. King zal nog enkele dagen hier blijven en dan naar Tshumbe reizen om daar wat klussen op te knappen.

Het droge seizoen in Katako-Kombe en omgeving.

Er hangt veel vocht in de lucht. 's Morgens is het mistig, soms hangt er een dikke mist. Er is overdag merkkelijk minder zon te zien. De temperaturen zijn, voor mij toch, aangenamer.

De akkers worden afgebrand (begin juli). Er hangt veel rook en er zit veel fijn stof in de lucht. Tegen ongeveer negen uur 's morgens is de grond droog.

Onder andere omdat men de grond rond de hutten veegt, wordt veel stof de lucht ingejaagd. Bijna iedereen loopt te snotteren, te hoesten of te niezen. Ik vraag mij af waarom er niet geharkt wordt zodat er minder stof in de lucht komt te hangen. Ik heb door die situatie last van een infectie van de bovenste luchtwegen: een soort zware verkoudheid met veel groen slijm in neus en keel.

Vrijdag 11 juli 2014.

Omdat de familie van de overleden vrouw wil dat ze begraven wordt in de omgeving van een dorp op 80 kilometer van hier én omdat ze geen vervoer hebben, is besloten haar lijk achterop een motor te vervoeren. Stel je voor! Albert Lopoma is dit te weten gekomen en heeft voorgesteld om het lijk met zijn 4 x 4 te vervoeren: commercieel bij de pinken of compassieus?

Gisteren hebben we afgesproken dat we om 9 u. naar Lodja zullen vertrekken. Ik doe de ronde om van iedereen afscheid te nemen. Om 9 u. vertrekken? Jaja, we kennen dat dus al: het reservoir van de motoren moet nog gevuld worden. Om dat te kunnen doen heb je enkele handtekeningen nodig en papa Vic moet ter plaatse zijn om het depot te openen en te controleren dat de juiste hoeveelheden getankt worden. Als dat eindelijk achter de rug is moet ergens nog een nieuwe bougie gevonden worden als reserve voor je weet maar nooit onderweg. Ah ja, er moet dan ook nog olie bijgevoerd worden en zonder eerst gegeten te hebben kan je ook niet op reis vertrekken. Het is dus goed en wel 14 u. als we echt vertrekken. We zijn dus vijf uur aan het vertrekken geweest. Dat moet een vertrekrecord zijn, vermoed ik.

Ik zit achterop de motor van Tresor ("Moi, Je ne tombe jamais!"), Lucien op die van Frank. Pierre en Henriette hebben nog een en ander te doen. Ze zullen pas om 17.30 u. vertrekken en onze bagage meebrengen. Wij komen na een vlotte en aangename rit rond halfzes in Lodja aan. Ik logeer ook nu bij de Passionisten. Lucien vraagt daar ook een kamer. Hij is zijn malaria opstoot nog steeds niet te boven gekomen en wil een rustige nacht. Waar hij anders logeert als hij in Lodja is, is het nooit rustig.

Na 15 kilometer, een gemakkelijk te overwinnen obstakel.

Na een verkwikkende douche rijden we naar het terras van Albert voor een koele pint. Om 20 u. zijn we weer bij de Passionisten voor het avondmaal, praten nog wat na en verwittigen dat rond middernacht onze bagages geleverd zullen worden. Dat zal aan de sentinelle meegedeeld worden. Ik stuur dan een sms naar Pierre dat alle bagage in mijn kamer moet gezet worden: "Ze moeten mij wakker maken, Lucien moeten ze laten slapen."

Om 23.30 u. of daaromtrent is er gebonk en gedoe aan de poort. Ik sta op en roep: "Zijn de valiezen daar?" Door dat gedoe is ook Lucien wakker gemaakt, hij komt kijken wat er gaande is.

Er is geen sentinelle te bespeuren. De valiezen worden dan maar over de poort gehesen waarna we weer naar ons kamer gaan om verder te slapen.